

D. Trisi *Durekovega Jurčka* *V javnost dal Franjo Liček*

DURKOV JUREK PIŠE DOMAČO NALOGO

Gospod učitelj je dal učencem čez nedeljo tole domačo nalogo: »Kako je pri nas doma.«

Durek Jurek je sedel k mizi ter napisal naslednji spis:

— Pri nas doma imamo hišo. V njo pridemo skozi vrata in skozi okno lahko gledamo ven. Jaz lahko pridem v hišo tudi skozi okno. Pod mizo ima oče škornje, s katerimi lovi mati miši. Miši imamo precej. V skrinji imajo mlade, in sicer na očetovi suknji. Dobro je, da oče tega ne ve. Sosedov hlapec mi je dejal, naj jih nesem na trg, lepe denarje da dobim zanje. Malo bom še počakal, da zrastejo. V kuhinji imamo tudi ščurke. Mati jim pravi: »Presneti pukoži!«

Pukoži so imenitni muzikantje! Na večer sedejo na rep in zapiskajo na prste. Naš oče ni navdušen za njihovo muziko. Včasih vzame baklo ter jim hoče posmoditi mustače. Ali pukoži so urni. Na mah so v luknji in ko leže oče nazaj v posteljo, so že zopet zunaj ter igrajo kot prej. Takrat reče oče:

»Tristo zelenih, če ne boste tiho, vas vse podrgnem!«

Malo se zmenijo pukoži za očetove besede. Mirno godejo naprej in očka kar piha, tako je jezen. Pukoži se tudi radi kopljejo, in sicer v mleku. Včeraj sem videl dva, kako sta plavala po mleku. Tisti, ki ima debelo glavo, je bil prvi. Toda ko je priplaval na rob, ga je oče zadavil in vrgel kuram.

Ali pukož še ni bil mrtev. Z nogami se je prijel kuri za kljun ter ji splezal na glavo. Tedaj je prišel petelin in je zgrabil pukoža za vrat. Stresel ga je in ga vrgel v travo. Tam je našel pukož luknjo in se skrnil v njo. Ker ga še do sedaj ni ven, ne bom dalje pisal o njem.

Mačke ni bilo doma, zato o njej ne morem pisati. Imamo tudi kravo, ki pa pogleda samo včasih v hišo, kadar ji kažem sol. Drugače spi v hlevu. Kadar pričakuje oče teleta, gre tudi h kravi spat. Odejo vzame s seboj. Prej smo imeli dve odeji, a ko je bil zadnjič stric pri nas, je odnesel eno. Oče je bil takrat zelo hud in je rekel:

»Falot nemarni, naj mi še enkrat pride k hiši, pa ga namlatim, da bo črn!«

Od takrat strica ni več blizu. Gotovo noče biti črn. Pač pa ga je obiskal pred kratkim oče in mu odnesel črno suknjo.

Sedaj je črn oče, kadar jo obleče. Stric pa mu na cesti vedno kaže pesti. Teta ni tako huda in mu kaže samo jezik.

Na pustni torek se napravi naš oče za pustnjaka. Pravi, da se izplača. Če ga boste, gospod učitelj, kje videli, tisti je, ki ima eno hlačnico belo, drugo pa zeleno. Ali izdati me ne smete, sicer mi oče navije uro! Jutri me ne bo v šolo, ker me bo bolel zob in bom pri sosedu obiral češnje. Zato pa pridem v torek pol ure prej, da ne bo zamere.

Na Repoluskovi vrbi imajo srake mlade. Če hočete, vam jih par prinesem. Mlade srake so zelo dobre in se dajo marsikaj naučiti. Potem še v torek ne pridem v šolo, bom šel po srake. —

KAJ VEM O JUGOSLAVIJI

O Jugoslaviji vem veliko, ker je velika. Na našem zemljevidu ni velika. Lahko bi jo pokril z vrečo, ki jo ima oče za krompir. Okoli Jugoslavije je rdeča meja. Tudi okoli naše njive je meja, a ni rdeča. Našo mejo oče hitro pokosi, potem pa se jezi sosed. Zadnjič se je hudoval:

»Hudirja, mari misliš, da je meja samo tvoja, moja pa ne?«

Ko sem vprašal gospoda učitelja, kdo kosi državno mejo, mi je pokazal s prstom krog na sredi čela. Koga je mislil s tem, ne vem.

Če bi šli po meji okoli Jugoslavije, bi nas zelo bolele noge. Oni teden je šel moj oče na semenj v Ptuj, plemensko prase je rekel da bo kupil, in ko je prišel nazaj, je dejal:

»Sapralot, se vleče pot! Kmalu bi bil izgubil noge. Komaj sem jih še vlačil za sabo.«

Okoli Jugoslavije, je dejal, ni neumen da bi hodil. Prašiča je prodal spotoma. Tri kovače je zaslužil. V Jugoslaviji imamo hribe in doline. Hribi so vedno višji kakor doline in kjer je hrib, ni doline. Na našem zemljevidu so hribi rjavi kakor naša mačka, ki jo je lani odnesel konjederec. Zdaj imamo sivo. Doline so zelene pobarvane, ker raste tam trava. Tiste trave naša krava ne bi žrla.

Imamo tudi reke, ki so polne vode. Reke tečejo naprej in če reka obstoji, ji pravimo jezero. Preko jezera lahko plavamo. Naš ribnik ni jezero, ampak mlaka, ker še pujski pridejo na drugo stran, ne da bi plaval. Jaz pa znam plavati v našem ribniku. Na spodnji strani zemljevida vidimo morje. Morje je velika voda, ki je vedno mokra. Preko vode je napisano: Jadransko morje. Rib ne vidimo na zemljevidu.

Cuckov Mihec je delal luknje v zemljevid, da bi našel ribe. Pa jih ni. Po morju plavajo ladje. To so velike škatle, ki v njih sede ljudje in potniki. Včasih se pelje preko morja tudi kakšna žival ali ptič, ki gre na obisk k stricu v Ameriko. V Jugoslaviji je veliko živali. Pri nas je največ vrabcev. Na morju ne raste žito, ampak valovje, ki ga goni veter kakor naš klopotec na tepki.

